

Πεντηκοστή και Άγιο Πνεύμα - Το μέγα γεγονός της Εκκλησίας στην εποχή της μοναξιάς

(

/

π. Φιλοθέου

Φάρου

Την Πεντηκοστή γιορτάζουμε το γεγονός της Εκκλησίας, αλλά η εποχή μας δεν μπορεί εύκολα να γιορτάσει το γεγονός της Εκκλησίας, γιατί είναι μια έντονα αντιεκκλησιαστική εποχή, όχι γιατί επικρίνονται, διαβάλλονται, διασύρονται ή συκοφαντούνται συχνά εκπρόσωποι της εκκλησιαστικής διοικήσεως, αλλά επειδή η φύση του πολιτισμού που κυριαρχεί σήμερα είναι αντιεκκλησιαστική. Η εποχή μας είναι μια εποχή ατομιστική και ανταγωνιστική, είναι μια εποχή που ενθαρρύνει τον ανθρώπινο ναρκισσισμό και σαν συνέπεια καλλιεργεί τις προϋποθέσεις για την αποκοπή του ανθρώπου από τους άλλους και την απομόνωσή του. Η εκκλησιαστικότητα αντίθετα είναι αντανάκλαση της τριαδικότητας του Θεού, που σαν Θεός αγάπης δεν μπορούσε αν και είναι ένας να είναι μοναδικός....., γιατί έπρεπε οπωσδήποτε να αγαπάει κάποιον άλλο. Έτσι ο Θεός ήταν απαραίτητο να είναι μια κοινότητα, μια κοινωνία που τα πρόσωπα που την αποτελούν να τα μοιράζονται όλα, να τα έχουν όλα κοινά εκτός από την ταυτότητά τους, την

υποστατικότητα τους. Γιατί αν είχαν και την ταυτότητα ή την υποστατικότητά κοινή δεν θα ήταν κοινότητα, αλλά μοναδικότητα και επομένως ο Θεός δεν θα μπορούσε να είναι Θεός αγάπης.

Στον άνθρωπο ο Θεός που τον έπλασε κατ' εικόνα και ομοίωση δική του, έδωσε την εκκλησιαστικότητα που είναι για τον άνθρωπο ότι είναι για τον Θεό η τριαδικότητα. Αλλά με την απομάκρυνσή του από τον Θεό ο άνθρωπος αλλοιώνει την θεία εικόνα και υποκαθιστά την εκκλησιαστικότητά του, δηλαδή το βασικό στοιχείο της φύσεώς του που απαιτεί την ένωσή του με τους άλλους ανθρώπους, με τον ατομικισμό και τον ναρκισσισμό που τον οδηγεί στον θάνατο.

Ο Χριστός με την ενσάρκωση του, την ενανθρώπισή του αποκαθιστά την ανθρώπινη φύση, στην παλιά της κατάσταση και έτσι ξαναζωντανεύει, την εκκλησιαστικότητα του ανθρώπου και την πραγματώνει με την σύσταση της Εκκλησίας.

Επομένως η Εκκλησία δεν είναι διοίκηση, δεν είναι οργάνωση, δεν είναι εξουσία, αλλά είναι κοινωνία, συνομιλία, συνύπαρξη, συμβίωση, συνοδοιπορία, συμμετοχή, συνεύρεση, σύνοδος. Ούτε είναι αναγκαστικά Εκκλησία η χωρίς καμιά συνοχή συγκέντρωση ατόμων στο Ναό. Η συγκέντρωση ατόμων στο ναό, μπορεί μάλιστα συχνά να είναι κάθε άλλο παρά Εκκλησία.

Στην Εκκλησία οι άνθρωποι μοιράζονται με τους άλλους τον εαυτό τους, το βίο τους, τον χρόνο τους, τις ανησυχίες τους, την δημιουργικότητά τους, τη χαρά τους, την λύπη τους, την πίκρα τους, την απόγνωσή τους, την ελπίδα τους, την πίστη τους. Στην Εκκλησία, ούτε υπακούουν πολλοί σε ένα ούτε δεν υπακούει κανένας σε κανένα, αλλά υπακούουν όλοι σε όλους.

Δεν υπάρχει Εκκλησία εκεί που οι άνθρωποι φροντίζουν ο καθένας τον εαυτό του, εκεί που ο καθένας κρατάει τα αγαθά του, την χαρά του, την δύναμή του, την ελπίδα του, την πίστη του, την αρετή του για τον εαυτό του και δεν την μοιράζεται με τους άλλους.

Η Εκκλησία όμως πραγματώνεται διαρκώς πάνω στη γη, αποκαθιστά διαρκώς την εκκλησιαστικότητα της ανθρωπίνης φύσεως, μεταβάλλει διαρκώς τον κόσμο σε βασιλεία του Θεού, δεν είναι στατική, δεν φτάνει ποτέ στο τέρμα, μπορεί πάντα να γίνεται όλο και περισσότερο η βασιλεία του Θεού. Επομένως η Εκκλησία δεν είναι μια κοινωνία καθαρών, που έχουν φθάσει στο τέρμα και που δεν μπορούν να προχωρήσουν πιο πέρα.

Μέσα στην Εκκλησία, τα μέλη της Εκκλησίας αγωνίζονται διαρκώς να μετακινηθούν από τον δαιμονικό ναρκισσισμό στην εκκλησιαστικότητα, που είναι η

αντανάκλαση της τριαδικότητας του Θεού. Αν στην εποχή μας πολλοί άνθρωποι πολεμούν την Εκκλησία σαν οργάνωση, είναι προ παντός και κυρίως επειδή ο σημερινός άνθρωπος κυριαρχημένος από τον δαιμονικό ναρκισσισμό τρέμει την εκκλησιαστικότητα και μπορεί να μιλάει συχνά για δίκαιη κατανομή των υλικών αγαθών, αλλά δεν κάνει ποτέ λόγο για δίκαιη κατανομή των συναισθηματικών και των πνευματικών αγαθών, δεν κάνει λόγο για αγάπη. Με την μάσκα της υλιστικής ισότητας, κρύβει τον τρόπο που αισθάνεται στο ενδεχόμενο να μοιραστεί τον εαυτό του με κάποιον άλλο. Γι' αυτό προσπαθεί να μεταβάλει σε εμπορική συναλλαγή και τις πιο προσωπικές σχέσεις όπως ο γάμος, τον οποίο θέλει να απογυμνώσει από κάθε προσωπικό στοιχείο, από κάθε συναίσθημα και να τον κάνει συνδικαλισμό με ωράρια, με δικαιώματα, έντονα ανταγωνιστικό, μια σφοδρή μάχη ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα, για να προστατευθεί έτσι από το ενδεχόμενο της προσωπικής προσφοράς

Την υλιστική ισότητα την θέλει υποχρεωτική, κυριαρχική, επιβεβλημένη από κάποια απρόσωπη εξουσία για να αποκλείεται το στοιχείο της προσωπικής προσφοράς, για την οποία αισθάνεται έντονα ο σημερινός άνθρωπος την τραγική του αναπηρία. (Ακολουθεί το Β' μέρος)

[Πηγή: egoirion.com - αποσπάσματα από το βιβλίο του π. Φιλότηου Φάρου «Πεντηκοστή: Από την Ανάσταση στην Εκκλησία» εκδ. Ακρίτας]

Πηγή: isagiastriados.com